پیشنهاد امروز

## یک همسرانه صمیمی

کتاب‌های عاشقانه همیشه پرطرفدار بوده‌اند؛ حالا اگر یک داستان عاشقانه، مستند هم باشد یعنی در دنیای واقعی رخ داده باشد، چه بهتر. امروز می‌خواهیم یک کتاب عاشقانه معرفی کنیم که راوی آن شمسی فلاحتی است؛ او آشنایی با همسرش، زندگی مشترک و درنهایت شهادت سیدامیرحسین موسوی را در کتابی به اسم «اندکی بنشین که باران بگذرد...» روایت کرده است.

روایت‌های کتاب را لیلا داورزنی گردآوری و در پانزده‌فصل تدوین کرده است. در پایان کتاب، وصیت‌نامه شهید، تصاویر و اسناد موجود را به آن افزوده تا مخاطب با شهیدموسوی خوب آشنا شود. نویسنده این کتاب را همسرانه‌ای ساده و صمیمی توصیف می‌کند که طی سه سال مصاحبه و گفت‌وگو با همسر، خانواده و دوستان شهید نوشته شده است.

فصل‌اول کتاب دوران مدرسه و تحصیل شمسی فلاحتی را روایت می‌کند و اینکه بعد از اتمام تحصیلات به زادگاهش یعنی زنجان برمی‌گردد و در مدرسه خاقانی مشغول به تدریس می‌شود. این ماجرا به سال ۱۳۵۷ برمی‌گردد و همزمان است با همکاری فلاحتی و سیدامیرحسین موسوی در مدرسه خاقانی که به ازدواج ختم می‌شود.

فصل‌های دوم تا هفتم به تدارک ازدواج و آغاز زندگی مشترک در حین کار تدریس و همراهی با مبارزات مردم تا پیروزی کامل و به ثمر نشستن انقلاب اسلامی اختصاص دارد و پس از آن که اولین فرزندشان به دنیا می‌آید.

فصل هشتم از ۳۱ شهریور ۱۳۵۹ شروع می‌شود که با هجوم ناگهانی ارتش عراق به مرزهای غرب و جنوب و حمله‌هوایی به چند فرودگاه ایران همراه است. در فصل‌نهم نیز در امتداد فصل پیشین، شمسی از قصد دوباره امیرحسین برای به جبهه رفتن و عزم راسخش دراین‌باره سخن می‌گوید در حالی که فرزند دومش را باردار است.

فصل‌های دهم تا پانزدهم تماما اختصاص دارد به روایت شمسی فلاحتی از شهادت همسرش و سپس به دنیا آمدن دخترشان و روزهای سختی که خودش و فرزندانش تحمل می‌کنند؛ اینکه مادر قرار است نقش پدر را هم بازی کند و در عین حال برای بچه‌ها توضیح بدهد که پدرشان که بوده و چه اتفاقی برایش رخ داده است.

«اندکی بنشین که باران بگذرد...» به قلم لیلا داورزنی نوشته شده و چاپ‌اول آن سال ۱۴۰۰ توسط دفتر فرهنگ و مطالعات پایداری زنجان در انتشارات سوره مهر(وابسته به حوزه هنری) در ۲۸۰ صفحه و شمارگان ۱۲۵۰ نسخه و با قیمت ۵۵۰۰۰ تومان راهی بازار شده است.

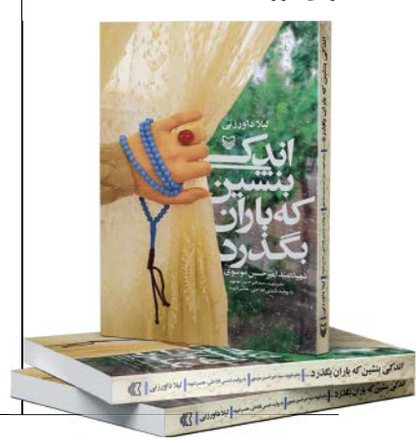

کتاب‌های خاطرات دفاع مقدس در سال‌های اخیر همواره پرفروش بوده‌اند

### گزارش جام جم از ضعف و قوت‌های خاطره‌نگاری دفاع مقدس

# یک گونه ادبی که با شلیک اولین گلوله زنده شد

### پیکر ذاکر و پیرغلام اباعبدا... در دل خاک آرام گرفت

# وداع با «حجت» شمیران

گروه فرهنگی

**مراسم تشییع و تدفین پیکر مرحوم حجت کسری از مداحان و پیرغلامان نامدار تهران صبح دیروز در آستان مقدس امامزاده اسماعیل(ع) چیذر برگزار شد.**

در این مراسم، گروه زیادی از ذاکران و مداحان، بهره‌مندان از مجالس آن مرحوم و عاشقان و عزاداران حسینی حضور داشتند.

عزاداران پیکر مرحوم کسری را بر روی دست از بارگاه مطهر امامزاده علی‌اکبر(ع) چیذر حرکت داده و پس از تشییع، پیکر این پیرغلام سرور آزادگان، به امامزاده اسماعیل(ع) رسید و مراسم تدفین در همین محل انجام شد. در این مراسم که با شور و ذکر حسینی همراه بود، مداحان بسیاری از جمله محمود کریمی، حسن میرزایی و مجید شعبانی به مرثیه‌خوانی پرداختند. آیت‌ا... سیداصغر هاشمی‌علیا، مؤسس و تولیت حوزه علمیه چیذر پیشاپیش جمعیت زیادی از عزاداران، بر پیکر این پیرغلام اهل بیت(ع) نماز خواند و در نهایت براساس وصیت مرحوم حجت کسری، پیکرش در چیذر و در آستان مقدس امامزاده اسماعیل(ع) به خاک سپرده شد.

**پیام وزیر**

محمدمهدی اسماعیلی، وزیر فرهنگ و ارشاد اسلامی در پیامی ارتحال حاج‌حجت کسری، مداح و ذاکر آیینی پیشکسوت را تسلیت گفت.

متن پیام به این شرح است:

انالله و انا الیه راجعون

خبر درگذشت پیرغلام آستان آل‌ا... علیهم صلوات‌ا... مرحوم حاج‌حجت کسری موجب تاسف و تاثر عمیق گردید. ایشان با تربیت ذاکران و مدیحه‌سرایان آیینی و سال‌ها حضور در مجالس حسینی شمیرانات، نقشی بی‌بدیل در ساخت هویت اسلامی ایرانی پایتخت ایفا کرد و نام خود را در این عرصه مقدس، ماندگار ساخت. از خداوند سبحان برای این فقید سعید که در آستانه اربعین‌حسینی به دیدار مولایش شتافت، غفران و هم‌نشینی با اولیا و صالحان و برای بازماندگان، صبر و اجر مسألت دارم.

**حجت که بود؟**

حاج‌حجت کسری از مداحان قدیمی و پیشکسوتان عرصه ذکر و ذاکری در تهران بود. او ابتدا در منطقه دزاشیب و تکیه شمیران می‌خواند و با شروع جنگ‌تحمیلی و در سال ۶۰ و پس از وفات حاج ناظم قنات‌آبادی از مداحان با اخلاص اباعبدا... الحسین(ع) که از استوانه‌های مداحی در پایتخت محسوب می‌شد، تصمیم گرفت جلسه آموزش مداحی را در تهران و در منطقه شمیران برگزار کند.

این جلسه با کمک پنج یا شش نفر از مداحان تهرانی شکل گرفت و به تدریج با حضور رزمندگان و بسیجیان گسترش و شور و حالی که دفاع‌مقدس به این جلسات می‌داد، این جلسه وسیع و بزرگ‌تر شد تا جایی که در نهایت هیات عشاق‌الحسین(ع) از درون این جلسه تشکیل شد. آن زمان حاج منصور ارضی، مداح پیشکسوت و مشهور مرکزی را در جنوب تهران بناکرده و همه رزمندگان و عاشقان اهل‌بیت(ع) را گردهم جمع کرده بودند و جای خالی اینچنین مرکزی در شمال تهران خالی بود تا جایی که هیات عشاق‌الحسین(ع) در منطقه شمال تهران و با محوریت حاج‌حجت کسری برپا شد. این جلسه به نقطه‌مرکزی و مهم همه دغدغه‌های حاج‌حجت تبدیل شد و او همه انرژی و توان خود را برای سرپا نگه‌داشتن این جلسات و روشن ماندن چراغ جلسات آموزش مداحی در شمال تهران به کار گرفت و نتیجه آن‌همه ذوق و اشتیاقی که او در آن سال‌ها به کار گرفت، امروز با تربیت نسلی از مداحان شعرشناس، خوش صدا و معتقد از منطقه شمال تهران خودش را نشان می‌دهد. تقریبا تمام مداحانی که امروز در منطقه شمیرانات جلسات مشهور و پرشوری دارند، شاگردان او بوده‌اند. حاج‌حجت از خردسالی و حتی پیش از بلوغ وارد عرصه مداحی شده‌بود. او نه تنها صدای خوبی داشت بلکه صدای خود را به خوبی تربیت کرده‌بود. تأثیر همین آموزش‌ها و تلمذ از استادان مجرب باعث شده‌بود او به اهمیت و ارزش تربیت مداح در نزد استادان واقف شود. حاج‌حجت علاوه‌بر این‌که در مداحی و شعرخوانی و مجلس‌گرداندن بی‌نظیر بود، در مردم‌داری و اخلاص هم غیرقابل توصیف بود. او هرگز برای شهرت نمی‌خواند و در قید و بند پاکت گرفتن و این مسائل نبود بلکه از جان برای امام‌حسین(ع) مایه می‌گذاشت. ارادت او به آستان مقدس اهل‌بیت(ع) تا آنجا بود که حین مداحی در منبر هیات دچار سکته مغزی شد. وقتی در بیمارستان به عیادت‌شان رفتیم، نصف بدنشان لمس شده بود و پزشکش گفته بود نباید دیگر بخوانی؛ اما دوباره توصیه‌های تیم پزشکی را جدی نگرفت و مداحی کرد تا جایی که این بار سکته مغزی سبب شد تکلمش را کامل از دست بدهد. حاج‌حجت کسری حدود ۱۵ سال در بستر بیماری به سر برد اما همواره هیأتی‌های قلهک و شمیران یکی پس از دیگری خودشان را به بالین او می‌رساندند تا درس پس بدهند. پیرغلام قدیمی تهران با دیدن سینه‌زنان حسینی جان تازه‌ای می‌گرفت و همین که هنوز می‌توانست در سوگ امام‌حسین(ع) سینه بزند و یا علی بگوید، راضی به نظر می‌رسید.

مرتضی خالویی، از مداحان خوش‌خوان منطقه شمیران و از شاگردان قدیمی و دوستداران حاج‌حجت کسری از روزی که ایشان در بستر بیماری افتاد، به دست‌بوسی استادش می‌آمد. او اخیرا در گفت‌وگویی با تسنیم درباره خاطراتش با این استاد گفته است: افراد زیادی در محضر حاج آقا، مداحی را آغاز کردند. من بدون اغراق می‌گویم، بعد از لطف سیدالشهدا(ع)، در خوانندگی هر چه دارم از ایشان است و تمام شوق و علاقه من در این دستگاه، به برکت وجود این نوکر با اخلاص آستان اباعبدا... الحسین(ع) حاصل شد.

وی افزود: پیامبر اکرم(ص) فرمودند: محبت امام‌حسین(ع) حرارتی است در قلوب مومنان که هیچ‌گاه خاموش نخواهد شد و این محبت در کنار عشق و علاقه افرادی همچون حاج‌حجت کسری سبب شد امثال بنده برای ماندن در این مسیر استوار باشیم. اوج جلسات حاج‌حجت از زمان جنگ‌تحمیلی در هیات عشاق‌الحسین(ع) ظهور و بروز داشت و در حال حاضر بسیاری از شهدایی که در گلزار شهدای شمیران دفن شده‌اند از پامنبران و شاگردان حاج‌آقا بودند. اما درباره مداحی و خوانندگی حاج‌حجت هر فردی به زعم خودش و طبق مشاهداتش مسائلی را مطرح می‌کند و بنده هم به اندازه‌ای که در محضرشان بودم، مطالبی را در وصف ایشان عرض خواهم‌کرد. واقعا ایشان از نظر اخلاقی سرآمد مداحان شمیران بودند. خدا می‌داند من هرچه از او بگویم، کم گفته‌ام. ایشان به شدت نسبت به مسائل اخلاقی و رفتاری توجه ویژه داشت و هیچ وقت مداحی را وسیله ارتزاق قرار نمی‌داد. چه اتفاقی می‌افتد که در بین نوکرها یک نفر ظهور و بروز پیدا می‌کند؟ یادم است من ۱۵ ساله بودم که جلسات نوای خیمه‌گاه برگزار می‌شد و در حال حاضر نیز در مسجد شمیران استمرار دارد؛ حاج‌حجت کسری درباره مباحث اخلاقی و این‌که مداحان نباید دامن‌شان به گناه آلوده بشود، تذکرات بسیاری را گوشزد می‌کرد.

گزارش تصویری از مراسم تشییع مرحوم حجت کسری | عکس: فارس |

یادداشت:
مهدی توکلیان
فعال فرهنگی

## که هنوز من نبودم که تو در دلم نشستی

ایام اربعین حسینی که از راه می‌رسد اشتیاق زیارت در دل‌های شیعیان شدت بیشتری می‌گیرد و در یک دهه اخیر نیز به دلایل بسیاری شوق حضور در عرش پیمایی اربعین شدت بیشتری گرفته است چهارده معصوم (علیهم‌السلام) و فرزندانشان همچون «گوش و گوشواره» دارای عزتی مضاعف بوده و هستند . از شیرزن دشت کربلا حضرت زینب کبری (س) یا حضرت معصومه (س) در سوریه و ایران گرفته تا حضرت ابوالفضل‌العباس(ع) عزیز و گرامی‌اند و این احترام و تکریم تاریخی، شاه و گدا نمی‌شناسد و نه تنها همواره مورد توجه مردم ایران اسلامی بلکه سیاحان نیز بوده است. سیاحانی که در دوره قاجار به ایران آمده‌اند از این همه ارادت مردم به خاندان عصمت و طهارت اظهار شگفتی کرده و در سفرنامه‌های خود با آب و تاب از آن یاد کرده‌اند.

زیارت اربعین حسینی در سالیان اخیر از رونق و حال و هوای خاصی برخوردار است که در طول تاریخ کمتر چنین اتفاق مردمی و تجمع چند میلیونی را گواهی می‌دهد.

مسیر پیاده‌روی اربعین حال و هوای خاص خودش را دارد و با جرات می‌توان گفت این پیاده‌روی با هیچ یک از پیاده‌روی‌های جهان قابل قیاس نبوده و مزیت‌های انحصاری آن باعث تمایزش شده است. همه اشتیاق دارند تا اثری از مراتب اخلاص خویشتن را در اطراف این مسیر برجا نهند، تعدادی با پای پیاده و پر آبله قدم بر می‌دارند و کودکان و نوزادان خود را در آغوش می‌گیرند و راه‌پیمایی خود را با عشقی غیر قابل وصف انجام می‌دهند و بعضی نیز به نشانه احترام با لباس سیاه در تمام مسیر قدم برمی‌دارند. مجاوران و خادمان موکب‌های عراقی و ایرانی فرصت استراحت زائران در طول مسیر را فراهم می‌کنند و اندکی بعد از ورود به منازل و موکب‌ها پای زائران را شست‌وشو کرده و گرد و غبار از لباس زدودن را افتخاری می‌دانند و هر آنچه در توان خود و اهل خانه و موکب‌ها دارند برای زائران مهیا می‌کنند. ادب و احترامی خاص به تمام سنین و قبایل و ملیت‌ها در این ایام جاری و ساری است. از سلوک هیچ زائری سوال نمی‌کنند و تنها شوق خدمت و عرض ارادت برایشان ملاک است.

تمام اندوخته سالشان را خرج می‌کنند تا زائران حضرتش با راحتی بیشتر و آسایشی کاملتر رو به سوی مرقد مولایشان قدم بردارند .ورود به سرزمین نجف و کربلا را نمی‌شود در چند جمله توصیف کرد اما می‌توان از زیارت ابوتراب برای اذن ورود به خاک کربلا تا بین‌الحرمین از مسیری که تمام مشق عشق و ارادت به ذوات مقدس و منور اهل بیت عصمت و طهارت منور و متغیرت می‌کند، نوشت.

شوق زیارت شعله همیشه فروزانی است که در دل مومنان شیعه گرمابخش است و زندگی را حیاتی دوباره می‌دهد. راستی این چه عشقی است که گذشت زمان، هیچ از اوج و عظمت آن نمی‌کاهد؟